

TE-VREDE-N

*Als een kind op de arm van zijn moeder,
als een kind is mijn ziel in mij (Psalm 131,2)*

Oervertrouwen

Niemand heeft God ooit gezien. En toch zeggen mensen in hun leven iets van God te merken. We worden iets gewaar. En om onder woorden te brengen wát, gebruiken we beelden. De taal van het geloof is nooit rechttoe, rechtaan. Over God kun je alleen via een omweggetje spreken. Zoals trouwens over alles wat van diepste waarde is in het leven. Leg bijvoorbeeld maar eens aan een ander uit waarom je zoveel houdt van je geliefde. Mensen gaan dan haperen, zoeken naar woorden, worden poëtisch. Zo ook over God. Je kunt Hem niet vatten in begrippen. Je kunt Hem alleen duiden met beelden die in de buurt komen van wat je ervaart.

Psalm 131 gebruikt het beeld van een kind op de arm van zijn moeder. Op de arm van een moeder wordt een kind rustig. Op de arm van een vader ook, hoor! Maar ik denk dat de maker van de psalm dacht aan een kind dat net gedronken heeft bij de moeder. Het is gevoed. Het ligt nu in warme armen. Het is be-vredigd. Het is tevreden. En in beide woorden zit het woord 'vrede'. En die vrede zorgt dat er een oervertrouwen in het kind wordt gewekt. Dat oervertrouwen is nodig. Het is het fundament voor het verdere leven.

Kijk maar naar die Psalm. Een volwassene getuigt van een ervaring van vertrouwen. Het is gewekt door God. En om duidelijk te maken wat hem dat precies doet, grijpt hij terug op die oerervaring van het kind dat hij was. Hij voelt zich door God gedragen en gevoed, zoals een pasgeboren kind ligt in de armen van zijn moeder. Te-vrede-n. In vrede.

Ambassadeurs

Een mooi beeld. Maar het heeft wel een keerzijde. Want om zo over God te kunnen *spreken*, moet je als kind wel die ervaring gekend hebben. Ik wil nog wel wat verder gaan. Dat oervertrouwen is de voorwaarde om God als de bron van liefde ook te leren *kennen*. Er zijn kinderen die het zonder vertrouwen moeten doen in het leven. Ze groeien op in liefdeloosheid. Of nog erger: ze worden mishandeld of misbruikt. Het fundament van oervertrouwen wordt

niet in hen opgebouwd. Ze groeien op als beschadigde mensen. En daardoor kunnen ze ook een antenne missen voor Gods liefde. Let wel, ik zeg niet dat zij zonder Gods liefde *zijn*. Maar ze verstaan, om zo te zeggen, de taal niet. Sterker, ze wantrouwen die taal. Om de lege plek waar het fundament van oevertrouwen zou moeten liggen, staat een muurtje waarachter niemand toegelaten wordt – ook God niet.

Daarom ben ik er van overtuigd dat liefdevolle ouders de manier vormen waarop een mensenkind iets van God zelf gewaar wordt. De weg waarover God het prille leven van een kind binnenkomt, is de warmte, de verzorging en de geborgenheid van de ouders. Dat legt een grote verantwoordelijkheid op de schouders van ouders. Het ouderschap maakt ons tot *ambassadeurs van God*. Je wordt geroepen om geborgenheid te geven opdat je kind van meet aan leert wat vrede is. Daar begint de geloofsopvoeding. Niet pas op het moment dat je kind leert praten. Maar al veel eerder: *vanaf het moment dat het kind in je armen ligt*.

Je kind zal later in zijn leven nog veel moeten zoeken naar vrede. Het leven zit vol onvrede. Het is vaak een doolhof waarin je moet zoeken. Zoeken naar jezelf. Wie ben ik? Hoe loopt mijn weg door het leven? Hoe houd ik mezelf overeind in een verwarrende wereld? Dat houd je alleen vol als je pleisterplaatsen van vrede kent. Vrede met jezelf. Vrede met de wereld. Om die momenten te vinden zal het van belang zijn dat je diep in zichzelf een vertrouwen bij je draagt dat het kan. Een oerherinnering aan de eerste pleisterplaats in het leven waar het veilig was: liefdevolle en spirituele ouders.

Uit God geboren

‘Spiritueel’ zeg ik. En daarmee bedoel ik: mensen die weten dat zij uit God geboren zijn. En zo kom ik meteen bij de doop. De doop is ook een soort beeldtaal. Denk aan het oorspronkelijke ritueel van de doop als onderdompeling: elke dopeling ging onder in en kwam weer op uit het water. En zie water maar als symbool voor het vruchtwater waaruit elk mensenkind geboren wordt. De doop laat zien: zoals een kind geboren wordt uit het vruchtwater van de moederschoot, zo wordt elk mens ook geboren uit God.

Vaak zonder het zelf te weten, is dat de ervaring van ouders bij de geboorte van hun kind. Daar is opeens dat mensenkindje met (laten we hopen) alles erop en eraan. Waar komt het vandaan? Het biologische antwoord kennen we: het

komt uit de baarmoeder, uit een zaad- en een eicelletje, uit het seksuele spel van man en vrouw. Maar gek, dat antwoord voldoet niet meer op het moment dat je kind net geboren is. Elke ouder heeft op dat moment het gevoel: dit komt uit een wereld die onze macht te boven gaat. In de kerk zeggen we: *het komt van God, het is uit God geboren.*

Die ervaring zakt op den duur weer weg. Er moeten immers poepluiers verschoond worden, voeding geregeld, visites ontvangen, huilbuien getroost, opnieuw in balans komen met één meer in huis, oppas gezocht, weer aan het werk. De poëzie van de geboorte maakt plaats voor het platte proza van het dagelijks leven. En als je het nog niet wist, zul je het nu gaan merken: de drukste periode in je leven is begonnen. Maar ik wil jullie als doopouders vragen om te proberen die religieuze ervaring levend te houden: de ervaring dat je kind ook uit God geboren is. Dat is om twee dingen belangrijk: a) het leert je dat jouw kind niet jouw bezit is (dat inzicht kan je nog heel erg van pas komen bij de opvoeding), b) het houdt het besef levend dat ook jijzelf uit God geboren bent. Dat besef maakt je pas echt goed tot Gods eigen ambassadeur.